

Reisverslag februari 2013

“Want het betonen van deze dienst vult niet alleen de tekorten van de heiligen aan, maar is ook een overvloedige bron van vele dankzeggingen aan God, want door dit bewijs van dienstbetoon verheerlijken zij God vanwege de onderdanigheid aan het Evangelie van Christus, overeenkomstig uw belijdenis en vanwege de gulle handreiking aan hen en aan allen. En in hun gebed voor u verlangen zij vurig naar u vanwege de alles overtreffende genade van God over u. Ja God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!” (2 Korinthe 9:12-15)

Tienduizend redenen

Omdat er van deze reis die duurde van 17 tot en met 24 februari eind maart een (nieuwe) DVD uit zal komen, is het reisverslag anders dan anders. De DVD zal een impressie geven, die met woorden niet is weer te geven. In het reisverslag leest u wat op de DVD moeilijk zichtbaar is te maken. Het team dat deze reis maakte bestond uit acht mensen;

zeven mensen van St. Roechama, Robert, Neles en Sien, Hans, Ingrid en Wim en Ria en een filmmaker, Lars, van Transvision Creative Media.

We hebben samen een intensieve, vermoeiende, maar vooral geweldig gezegende week beleefd. We troffen zoveel dankbare blijde mensen aan, we konden zoveel uitdelen en er waren zoveel open harten voor het Woord van God. De Heere gaf ook dat we steeds ‘toepasselijke’ gedeelten konden lezen. En bovendien was het team hecht en de sfeer prima. Het Opwekkingslied 733 geeft ons gevoel goed weer: “tienduizend redenen tot dankbaarheid”

Gods bewaring

De reis verliep zeer voorspoedig. De Heere bewaarde ons heel bijzonder toen twee auto’s plotsklaps stil gingen staan op de rechterbaan, omdat op de linkerbaan een aangereden zwijn lag waar een dierenambulance bijstond. We konden hen, God zij dank, net

ontwijken door flink te remmen en op het nippertje op de vluchtstrook uit te wijken.

De eerste dag legden we 1500 kilometer af in precies 15 uur naar Orgovany in Hongarije.

Daar losten we bij Charles, de pastor voor de zigeuners, het grootste

deel van de goederen en hadden we de eerste overnachting. De grensovergang van Hongarije naar Oekraïne, de volgende dag rond de middag, kostte veel tijd vanwege het grote aantal bestelbusjes dat ons vóór ging. Maar eenmaal aan de beurt waren de benodigde stempels snel binnen. De controle was soepel; de inhoud van de gele bus van Visser & Visser werd zelfs geen ‘blik waardig’ gekeurd. In totaal waren we ruim 3 ½ uur aan de grens kwijt.

Aliya

In Oekraïne aangekomen konden we gelijk aan het ‘werk’. Eerst gingen we naar het kantoor van de Joodse organisatie Chesed. Michail

Galin vertelde uitvoerig over het werk van Chesed. Ook maakten we een planning voor de week. Daarna deden we hetzelfde bij de Messiaanse stichting Zhyttya. Het was heel bijzonder dat we daar juist op dat moment, ’s avonds tegen

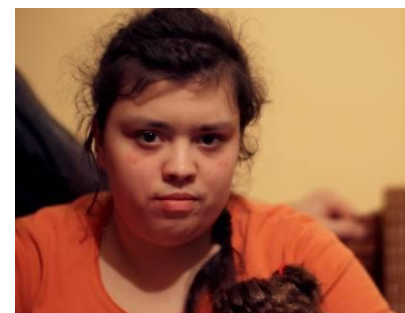
zeven uur, waren. Er is elke maandagavond bidstond, maar nu werd er met de 18-jarige Lena gebeden, die vrijdag Aliya zou gaan maken. We werden gevraagd haar te zegenen. Dat deden we onder dankzegging in de Naam van de God en Messias van Israël, Die Zijn volk verzamelt. Lena is de eerste die vanuit de Messiaanse gemeente Aliya maakt.

Liefde is beste medicijn

Bij Vadiem, Mirosha en Gobica brachten we de rest van de avond

door. De uitgestelde rechtzaak lijkt nog maar een formaliteit te zijn; de zaak is al besloten; Gobica wordt uit het huis van haar oma, waar zij recht op heeft, uitgeschreven. De vooruitzichten zijn niet zo mooi; om het recht op uitkering voor Gobica te behouden moeten zij met elkaar naar het huisje in Toeria Bistra terug. Maar dan kan Gobica niet naar school en verliezen Vadiem en Mirosha hun baan. Mirosha zei: “Sinds we door Stichting Roechama hier in Uzgorod kunnen wonen is Gobica niet meer ziek geweest en huilt ze nooit meer.” Het viel ons ook deze keer weer op, welk een groot verschil er is tussen de Gobica van nu en de Gobica van vroeger. Toen kreeg ze veel tabletten, huilde

veel en sprak bijna niet. Nu kijkt ze je aan, doet mee aan de gesprekken, lacht mee, borduurt prachtige kunstwerkjes en ziet er stralend uit. Ja zei Mirotsja: *“Liefde is het beste medicijn.”* Al pratend kwamen we tot de conclusie, dat er maar één oplossing lijkt te zijn: een flatje in Uzgorod kopen, zodat Gobica daar ingeschreven kan worden. Vadiem en Mirotsja zouden dan maandelijks een bedrag (als huur) kunnen aflossen. Op deze manier kan Gobica naar school blijven gaan. We legden alles in handen van onze en hun hemelse Vader, die recht doet aan de wezen en beloofden mee te blijven bidden en denken.

Jacob Fleisser

In totaal hebben we wel 25 bezoeken afgelegd. In elk gezin deelden we van de spullen en gaven we kaas, stroopwafels, een boek en andere leuke dingen. Waar het kon zongen we en baden we of lasen uit het Woord. Van een aantal van deze bezoeken willen we verslag doen, omdat sommigen nieuw zijn en van anderen is hun verhaal aangrijpend.

Met Nadya en Vanya van St. Zhyttya gingen we dinsdag eerst naar Moekatsjevo. Daar brachten we een bezoek aan de eenzame Jacob Fleisser, die op 28 april 86 jaar hoopt te worden. Sinds 2010 is hij weduwe. Hij heeft geen kinderen, alleen een dochter ergens in Rusland uit zijn eerste huwelijk, dat heel kort duurde. Van haar heeft hij nooit meer gehoord.

Jacob groeide vanaf zijn tweede jaar op als wees. Hij is tijdens de oorlog in vier kampen geweest, waar hij angstvallig verzweeg dat hij Jood was. Een paar keer wist hij te ontsnappen maar wisten ze hem weer te pakken. De laatste poging slaagde (zie reisverslag oktober 2011). Jacob was tijdens het bezoek erg spraakzaam. Hij vertelde over zijn arbeidzaam leven na de oorlog

in fabrieken in Rusland. *“Ik heb van alles in elkaar geknutseld en werd altijd gevraagd om dingen te repareren.”* zo vertelde hij. Daarbij wees hij ook naar een apparaatje wat hij zelf gemaakt had, waarmee hij vanuit de kamer het zonnescherm buiten kan neerlaten en ophalen.

Jacob was heel blij met het pakketje dat wij hem overhandigden van zijn sponsorgezin. Hij wist nog precies wat hij de vorige keer gekregen had.

We lieten een boodschap achter, zongen hem het lied ‘de vrede van God’ toe en baden met hem.

Kom in de zomer

Daarna brachten we onderweg van Moekatsjevo naar Uzgorod nog twee bezoeken; één bij Misja Fried en zijn

vrouw Anna en één bij zijn broer Vasil Fried en zijn vrouw, zoon, schoondochter en kleinzoon. Vooral het dankbare blijde gezicht van Misja zal ons nog lang bijblijven, terwijl hij toch veel verdriet heeft in zijn leven. Vorige zomer is zijn 47-jarige zoon zeer plotseling overleden nadat hij ziek werd toen hij net weer in Moskou was om daar te gaan werken.

Voor Misja hadden we een fiets meegebracht, zodat hij de vijf kilometer afstand naar zijn broer niet meer te voet hoeft af te leggen. We lazen toepasselijke Bijbelverzen en baden met hem en zijn vrouw waarna we hen ook toezongen. Misja nodigde ons allemaal uit om in de zomer terug te komen; *“Kom allemaal in de zomer, dan is het veel mooier, dan blijven jullie allemaal bij ons slapen.”*

Al twee keer gelezen

Na het bezoek aan Vasil en zijn gezin keerden we terug naar Uzgorod. Daar bezochten we Anatoli en Ina, 78 en 75 jaar oud en 58 jaar getrouwd. Hun sponsors hadden een pakket meegegeven met voedsel en ook twee elektrische dekens. Dit echtpaar woont heel klein en het is erg behelpen, zonder badkamer en wc en met een heel klein keukentje zonder warm stromend water.

Anatoli heeft een zijuitgang, maar is wel weer redelijk ter been. We boden hen, net als iedereen, het boek ‘Spijker aan de brug’ in het Russisch aan. In deze uitgave van Stichting Boete & Verzoening wordt het doel van de Stichting uitgelegd en ook over de praktische werkzaamheden wordt verteld: het opknappen van Joodse begraafplaatsen. Prachtige foto’s verfraaien het geheel. Ook van het werk aan de begraafplaats in Uzgorod, bijna 3 jaar geleden, zijn foto’s in het boekje opgenomen. Heel interessant voor de Joodse mensen. Bij het weggaan voegde Ina ons toe: *De andere boeken die ik gekregen heb, heb ik ook allemaal gelezen. Ook het laatste boek; “Onze God is groot” (dat we in oktober gaven) heb ik nu al twee keer gelezen. Het is een prachtig boek”*

God bestaat..

Nadat we nog bij Svetlana

Gollender op bezoek waren geweest, wiens man 5 jaar geleden overleed, gingen we met Olga van Chesed naar de familie German en Dozalia Ostanin. Voor de bedlegerige German hadden we een ziekenhuisbed en orthopedisch matras meegebracht. German heeft drie jaar geleden een ernstig hartinfarct gehad, zijn rechterarm en linkerbeen zijn helemaal verlamd.

De mannen brachten het nieuwe bed in delen naar boven, demonteerden het oude bed en droegen dat de trap af. Zo kon het nieuwe bed direct geïnstalleerd worden op de goede plaats en kon German na enige tijd weer liggen en

wel op een heel goed, veilig en veelzijdig beweegbaar bed. De vrouwen spraken ondertussen met Dozalia, die ook verschillende gezondheidsproblemen heeft, en haar dochter Alla. Dozalia is een hele positieve vrouw. *“Dat God bestaat weet ik zeker, want hij brengt jullie.”* zei ze. Met de sieraden en de tas met portemonnee was ze helemaal verrast

Alla is enig kind en ze had graag broers en zussen gehad. Ze is vrijgezel en heeft een full-time baan. Toch komt ze elke dag uit haar werk naar haar ouders, ook op zaterdag en zondag, om haar vader helpen te verzorgen. Zij vertelde over haar leven en pijn. Sien had een diep gesprek met haar in het Engels. Met haar kon gedeeld worden van de liefde van God in Jesjoea, die zonden vergeeft en pijn op Zich heeft genomen.

Ik geloof het

Ingrid zat nog bij German aan het nieuwe bed. Er waren wat icoontjes van Jezus aan de muur geplakt. Zij wees erop en vroeg in het Duits of

hij ook geloofde dat er in de brief van Johannes staat dat God ons het eeuwige leven heeft gegeven in Zijn Zoon. Dat er staat: *“Wie de Zoon heeft, heeft het leven”*. *“Ich hoffe es.”* zei hij steeds. *“Ik geloof het”*, zei Ingrid, *“omdat het in de Bijbel staat. En ik wil u ook troosten en bemoedigen, omdat u hier in bed ligt met een lichaam dat niet meer doet wat u wilt. We mogen uitzien, na dit aardse leven, naar een leven met Hem met een lichaam zonder moeite en pijn.”*

Dit echtpaar wordt ondertussen ook door de Messiaanse Stichting Zhyttya bezocht, geholpen en bemoedigd. Ze staan erg open voor het Woord van God.

Blikseminslag

Hierna brachten we om half negen 's avonds nog een bezoek bij Michail Galin, de directeur van Chesed, en zijn vrouw Ina. We zongen daar ook het lied, 'For health

and strenght' als dankzegging voor het eten, wat diepe indruk maakte. *“Zijn al deze mensen uit jullie gemeente?”* vroeg Michail. Tijdens een heerlijke maaltijd hebben we ook veel plezier gehad, maar aan het eind werd het gesprek heel serieus. Wonderlijk hoe God in hun harten werkt. *“Het boek dat jullie mij gaven; (Verraden van Sten Telchin) heb ik eerst een keer vluchtig gelezen, maar nu ben ik het nog een keer langzaam aan het lezen om het goed te kunnen volgen.”*

Later bleek dat ook het boek 'Waarom ik' van Jacob Damkani hem erg had aangesproken. Ook vroeg Michail ons: *“Wat denken jullie, die blikseminslag in het Vaticaan heeft dat betekenis?”* We antwoordden dat we het als voortekenen zien van de ondergang van Rome. We spraken over vervulling van profetieën m.b.t Israël, over de waarheid en betrouwbaarheid van Gods Woord en ook over het oordeel over Babylon. Hij begreep dit, omdat hij ondertussen al veel meer gelezen heeft over de 'kerk'geschiedenis en haar houding t.o.v. Israël. We kregen van Michail nog vijf exemplaren van het russische boek over Gods plan met Israël *“Wanneer zon en maan zouden ophouden”*

Bij beiden merkten we deze keer weer meer geestelijke toenadering. Na dit serieuze gesprek dankten we God voor alles en baden we vrijmoedig in de Naam van Jesjoea om een zegen over hen beiden, hun kinderen, hun huis en werk. Het was laat geworden, maar blijdschap naar onze God en Vader, die harten en deuren opent vervulde ons. Het had ook de hele avond gesneeuwd. Prachtig voor de film, maar de ene bus had wel de duwkracht van de mannen nodig om bovenop de heuvel te kunnen komen waar ons hotel Nehemia zich bevond.

Vasil

Woensdag zou een lange dag worden. Eerst maakten we een reis van bijna twee uur over besneeuwde wegen en langs het witte landschap naar Beregova, waar we de 22-jarige wees Vasil Lieberman bezochten samen met Ernst Goldberg, de

contactpersoon van Chesed in die plaats. Het was een leuk weerzien tussen de sponsors Neles en Sien en Vasil na bijna drie jaar. Hoewel de taal wel een belemmering was (Vasil spreekt alleen Hongaars, Ernst moest dat naar het Russisch vertalen en Ria weer in het Nederlands en het antwoord ging ook dezelfde weg terug) was er een open en goed contact. Vasil werkt in een Duits fabriekje, een werkplaats waar ze

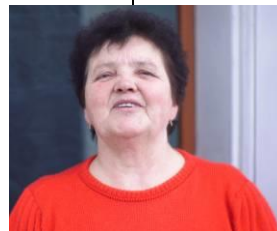

auto-onderdelen maken.

Vasil kreeg veel aandacht en spullen en toen de sponsors Vasil aanboden twee weken naar Nederland te komen, werd hij heel blij. Dan heeft hij echter wel eerst een 'buitenlands' paspoort nodig. Maar wat voor Vasil prioriteit heeft is, is een nieuw gebit. Hij mist veel tanden in zijn bovengebitt. Daarvoor heeft hij €600,- nodig. Voor dit doel spaart hij het adoptiegeld op om dit te kunnen betalen. We hielpen hem met wat extra 'spaargeld' Het zou voor Vasil iets heel bijzonders kunnen betekenen wanneer hij naar Nederland zou kunnen komen voor een paar weken. Geve God dat dit mogelijk wordt.

Karl en Vera

Nadat we opnieuw Anna Weizhaus bezochten (zie reisverslag okt. 2012)

gingen we ook nog langs bij een nieuw adoptie echtpaar dat al 46 jaar samen is: Karl en Vera Rosenberg.

Ze zijn beiden met pensioen, samen krijgen ze €190. De

tweekamerflat waar ze wonen is verwaarloosd en er is geen geld om het wat op te knappen. Hun dochter heeft haar leven nog niet op orde (drankprobleem), daarom woont één van hun kleindochters bij opa en oma in de flat. De vrijgezelle zoon van Karl en Vera is al lang zonder werk. Karl heeft tot zijn pensioen

gewerkt op een naaifabriek. Sinds 2010 heeft hij problemen met zijn evenwichtsorgaan en kan daarom moeilijk zelfstandig uit de voeten. Karl had al eerder een operatie ondergaan. Hij denkt dat de

problemen met zijn evenwicht daardoor ontstaan zijn.

Karl is in Beregovo geboren en hij ontmoette Vera al op school. Hij werd arbeider, zij meteoroloog. *“Toen ik jong was ging ik vaak vissen op zaterdagmorgen. Op een keer had ik mijn hengel klaar om te gaan vissen, maar Vera zei: ‘Er komt regen’, ik dacht: ‘Er komt geen regen.’ Ik had alles uitgepakt om te vissen...en daar vielen de eerste druppels. Sinds die tijd luister ik altijd naar Vera als het over het weer gaat.”*

Het is voor Karl moeilijk om naar de synagoge te gaan. *“Vroeger liep ik in een half uur, nu doe ik er twee uur over.”* Hij maakt gebruik van een fiets bij het lopen, die duwt hij voor zich uit.

St. Roechama helpt deze familie via Chesed met medicijnen.

We gaven hen het boek van Corrie Ten Boom ‘de Schuilplaats’ ter bemoediging.

Het raakt mij diep

We reden door naar Vinogradovo, naar Galina, de contactpersoon van Chesed. Het was al bijna twee uur. Tijdens de gebruikelijke maaltijd hadden we al een goed gesprek. Galina's moeder overleed een half jaar geleden, haar man werkt veel in het buitenland. Toen we het lied *‘For health and strenght and daily food, we praise Thy Name’* zongen was ze erg ontroerd: *“Prachtig hoe God jullie bij elkaar heeft gebracht, jullie hebben zo'n mooie stem.”*

Tijdens de verdere middag, in de auto en bij het afscheid moesten we het lied nog een paar keer zingen: *“Het raakt mij diep in mijn ziel, ik zal het daar voor altijd bewaren.”* Daarbij kwamen er weer tranen.

Toen ze over haar moeder begon te spreken, moest ze huilen, waarbij ze zichzelf corrigeerde: *“Als ik huil is het slechter met mijn moeder.”* Daarbij vroeg ze gelijk aan ons: *“Of is dat niet zo?”* We konden haar vanuit de Bijbel zeggen, dat dat niet waar is, en dat het juist door God gegeven is om te huilen om het verdriet te verwerken.

Erbarmelijk

Met Galina gingen we naar de Bindas familie. De woonsituatie van het gezin met vader Ivan (54 jaar)

met stijve gekromde vingers van de reuma, en moeder Olga, dochter Natasja (zonder man) en kleinzoon Misja van 7 jaar is erbarmelijk; zo

benauwd, vies en mensonterend zoals zij wonen. Gelukkig is er met geld van de sponsors van Roechama een wasmachine gekocht, zodat kleren eenvoudiger gewassen kunnen worden. We zochten in de busjes net zolang totdat we voor iedereen wel wat kleding, schoeisel, of iets anders hadden gevonden. Het was heel mooi om te horen van Galina dat zij dit gezin elke maand wel een keer bezoekt.

Katja Jatkovich

Daarna bezochten we de familie Jatkovich (zie reisverslag loofhuttenreis 2011) De vrouw Katja, die een Joodse vader heeft, bleek niet thuis te zijn. Zij lag in het ziekenhuis in Uzgorod; zij heeft borstkanker. De dochter was wel thuis. Zij zorgt nu voor haar vader, met reuma en een huidziekte, en haar vier kinderen (Dima 4 jaar, Yoera 12 jaar, Vladimir 17 jaar en Ivan 20 jaar) waarvan er drie een

verstandelijke beperking hebben. We zagen één van de oudste zoons buiten lopen; hij vertoonde vreemd gedrag. Alleen Yoera van 12 jaar,

gaat naar een gewone school.

Voor de dochter is het allemaal heel zwaar. Ze maakte zich ook zorgen om haar moeder: *“Je weet hoe ze in het ziekenhuis te eten geven, net genoeg dat je niet omkomt van de honger.”* Toen we hoorden dat ze in een ziekenhuis in Uzgorod lag, stelden we voor haar de komende dagen nog te bezoeken. Het boekje *“Onze God is groot”* zou daar goed van pas komen. We kregen het adres. Uiteindelijk, toen we de rest van de week geen tijd bleken te hebben, hebben we Mirosja gevraagd of zij op bezoek wilde gaan. Dat heeft zij ondertussen met plezier gedaan. Het stuk kaas én het boek heeft Katja dus toch ontvangen.

Het laatste gezin van Nadya Kopolovich troffen we niet thuis aan, maar op de terugweg kwamen we haar met haar drie kinderen tegen. Zodoende konden we toch nog met haar praten en het pakket

afgeven. Na nog veel spullen bij Galina gelost te hebben namen we afscheid en slingerden we, vanwege de vele kuilen, over de lange weg terug naar Uzgorod.

Toch iets geven

Woensdagmorgen reden we weer naar Moekatsjevo. Ira, de contactpersoon van Chesed, wachtte ons op en bracht ons naar ‘het nieuwe kantoor’, een driekamerflat, waarvan zij één kamer en de keuken mogen gebruiken. Het was daar warm i.t.t. het oude pand en ook gezellig. Ira praatte ons bij met betrekking tot de hulp aan hun mensen. *“De criteria zijn weer*

strenger geworden, maar we blijven optimistisch. Het geloof verliezen is het ergste van alles. Voor de kinderen is er soms geen geld voor een cadeautje op een feestdag, maar dankzij Roechama kunnen we ze met Poeriem toch iets geven.”

Ira vertelde ook dat zij naar een Alzheimer conferentie geweest is. Het is mogelijk deze ziekte beter te leren kennen en daardoor ook vroegtijdig te onderkennen. *“Ik ben al anderhalve maand bezig dingen uit het hoofd te leren, die ik dan weer doorgeef aan de thuiszorgwerksters. Er zijn ongeveer 50 mensen die wekelijks drie tot vijf uur thuishulp krijgen en 15 mensen die dagelijks vijf uur thuiszorg krijgen, behalve in het weekend.”*

Ira vervolgde: *“Wanneer dit mensen betreft die vóór of in de oorlog geboren zijn dan komt het geld hiervoor nog via JOINT vanuit Duitsland; de zogenaamde ‘Claimsconferentie’. De regering betaalt helemaal geen thuiszorg.”*

Een dankbare Faina

Samen met Ira bezochten we voor het eten nog Faina, Natasja en

Nechama. Faina was een totaal andere vrouw geworden leek het wel. We merkten direct dat de sfeer én de temperatuur anders waren. Haar hele flatje is nu verwarmd. Ze was zo dankbaar voor de centrale verwarming met twee radiatoren, die op kosten van de sponsor was aangelegd. Voor de camera sprak ze haar dank uit, waarbij ze de namen van het sponsorgezin vlot noemde. Voor ons was het ook heel fijn om met haar God te danken voor Zijn omzien naar haar d.m.v. mensen.

Bij Natasja, die nu alleen is overgebleven sinds haar zus Tamara

vorig jaar overleed, zagen we dat het plafond nog steeds erg slecht is. Ira zei: *“Het eerste wat nodig is, is het dak repareren, daarna heeft het pas zin om het plafond te vernieuwen.”*

Natasja heeft van Roechama een computer gekregen om met haar familie te kunnen skypen, maar de internetaansluiting moet nog worden geregeld.

Geheim

Het volgende bezoek was bij de 96-jarige vrouw Nechama. Voor haar namen we wat extra tijd, omdat zij het zo fijn vindt om te praten. Nechama woont samen met haar dochter Roza. Ze is nog steeds heel

energiek en heeft nog steeds veel gevoel voor humor. Vol trots liet zij opnieuw het fotoboek zien, die zij van haar kleinkind in Israël had gekregen voor haar 95^e verjaardag. Nechama vertelde ons een geheim; *“Er is een 6^e achterkleinkind op komst, het 3^e kind van kleinzoon Maxim”* Hans gaf haar alvast een leuk gebreid truitje als kado.

De straf was op Hem

We zongen een paar liederen met en voor Nechama en Roza; Ose sjalom en o.a. ‘Vrede van God’ In aansluiting hierop lezen we verzen uit Micha 5 over de Messias, *“Die groot zal zijn tot aan de einden van de aarde. Hij zal Vrede zijn”* en Jesaja 53 over *“de straf die ons de Vrede aanbrengt, was op Hem.”* Het was mooi om te merken dat Nechama de woorden van vergeving en vrede door het offer van Jesjoea tot zich nam. *“Ik zal nog heel lang na genieten van dit bezoek”*, zo sprak ze met een stralend gezicht.

Het mooiste kado

Na de heerlijke warme maaltijd in het keukentje van Chesed, bezochten we Maya en Alexander Venchikov. Ze wonen in een kleine flat. Alexanders vader is uit de ouderlijke macht ontzet toen de jongen drie jaar was. Maar hij verliet het gezin al toen Sasja vijf maanden was. Nu is hij 17 jaar. Sasja heeft vanaf zijn geboorte altijd gezondheidsproblemen gekend. Hij had kinderverlamming en begon pas te lopen op zijn vierde jaar. Hij heeft voortdurend medicijnen en behandeling nodig. Toch zag hij er zoveel beter uit dan op de foto, die wij van hem gezien hadden. Sasja liet zien hoe hij ‘vecht’ om gezond en sterk te zijn. Hij nam moeiteloos een gewicht in zijn ene hand van 12 kilo. Trots toonde hij ook de tekeningen die hij gemaakt heeft. Zijn moeder glunderde mee: *“Hij leert aan kinderen hoe ze moeten tekenen.”* Gevraagd naar wat hij later wil gaan doen, antwoordde

Sasja: *“Autodesigner, ik hou van auto's, ik heb altijd al auto's getekend en me voorgesteld hoe het is in een auto te rijden.”*

Moeder Maya is lerares op school. Zij onderwijst de Russische taal, literatuur en is psychologe. Zij vertelde van de strijd voor een goede gezondheid voor Sasja. Toen vertelde Ingrid Sasja en zijn moeder ter bemoediging haar getuigenis, hoe God haar genezen heeft na 19 jaar ziek geweest te zijn. *“Door Zijn Woord,”* getuigde ze.

Daarna gaven we het gezin het boek *“De Schuilplaats”* en een tas

met allerlei cadeautjes. Maar toen we bij het weggaan buiten ook nog A3 vellen wit en geel papier gaven, zei Maya; *“Dit is het mooiste kado, dat Sasja heeft gekregen.”*

Twée bedden

Ook bij Ira losten we nog veel goederen; koffers met kleding, een doos barbies voor de kinderen als kadootjes, en veel andere spullen.

Nadat we in Uzgorod aangekomen waren, gingen Neles en Sien nog bij kennissen op bezoek en bracht de rest een bed met matras van 2.10 m. bij de Helena Vikova voor haar lange zoon William, die op en rij kussens op de grond bleek te slapen. Later vroeg ze of we een tweede bed, dat we nog bij ons hadden, ook wilden brengen voor haar andere zoon Christof, die op een soort stromatras sliep. Dat hebben we gedaan op vrijdagmiddag. Beide jongens liggen, weliswaar in een hele smalle kamer, nu wel op een lekker bed. Voor haar dochter Stefanie hadden we tweedehands skeelers meegebracht.

Dat gaf ons hoop

Vrijdag deden we nog 5 bezoeken in Uzgorod. Het eerste bezoek was bij Stefan Rot, de man zonder benen, en zijn vrouw Doesja. Stefan beseft dat God hem een lieve vrouw en zoon gegeven heeft. *“Vlad komt twee keer per dag.”* We merkten ook dat Doesja er alles aan doet om Stefan wat afleiding te bezorgen; tientallen vogeltjes zagen we voor zijn raam vliegen, omdat er eten te halen viel.

Voor hen die hem voor het eerst zagen vertelde hij: *“Ik was bioloog en ik heb 27 jaar gewerkt. In korte tijd overleden mijn vader, mijn moeder en mijn broer. Toen kreeg ik in 2005 een zware hersenbloeding.*

Ik kon niet meer praten, alleen het Hongaars kwam terug, het Russisch moest ik weer helemaal leren.”

Doesja vertelde dat Stefan in het ziekenhuis een tweede aanval kreeg in 2008 die hij ternauwernood overleefde: *“Het was in de nacht, er was geen arts aanwezig, de bloeddruk was heel laag, het hart klopte niet meer. Er lag wel een spuit, toen heb ik gebeden en zelf de spuit gegeven. Hij kwam er langzaam weer bovenop.”*

Toen het gesprek daarna in de richting van het amputeren van zijn benen ging (in december 2008), maakte Stefan een gebaar met zijn handen. Hij wilde hier niet over praten. Doesja vervolgde: *“Michail Galin zei, (in februari 2009) dat er Nederlanders kwamen, maar ik zei; “Dat hoeft niet.” Maar toen jullie zo vaak kwamen, gaf ons dat hoop.”* Nu

moet Doesja van haar man soms wel drie keer per week naar Chesed bellen om te vragen wanneer de Nederlanders weer komen.

Blijf in Hem

Daarna vertelde Stefan nog over zijn vakgebied: het kweken van rozen. Dit gesprek inspireerde ons om Johannes 15:1-5 bij dit lieve echtpaar te lezen. *“We lezen dit, omdat u als bioloog dit beeld dat Jesjoea gebruikt heel goed kunt begrijpen.”* We benadrukten hoe belangrijk het is met Jesjoea als wijnstok verbonden te zijn om vrucht voort te brengen. *“Blijf in Hem, dan brengt u ook vrucht voort, ook hier op bed: de vrucht van liefde, geduld, blijdschap zien mensen aan u. Ook willen we u bemoedigen dat wanneer Jesjoea terugkomt blinden zullen zien en kreupelen zullen springen. U zult een nieuw lichaam ontvangen.”*

De woorden werden ingedronken en beaamd, ook het gebed wat we daarna deden.

We gingen daarna nog naar de kampoverlevende Kolja Bronstein en zijn vrouw Ira. Het leven is voor

beiden heel zwaar, omdat Kolja vijf jaar geleden ook een infarct kreeg.

Kanker uitgezaaid

Daarna gingen we op bezoek bij Valeri (28 mei hoopt hij 50 te worden) en zijn moeder Valentina (73 jaar), die sinds anderhalf jaar weduwe is. Ze worden gesponsord door Robert. Valeri heeft keelkanker en hij heeft al verschillende chemokuren achter de rug. (zie reisverslag februari 2012) Zonder laryngophone is het voor Valeri haast niet mogelijk iets verstaanbaars te zeggen. We waren blij dat we nog redelijk goed zijn keelklanken konden begrijpen.

Er was direct een klik met zijn sponsor, die hem liefdevol omarmde.

Valentina had wel een teleurstellende mededeling die ze Ria toevertrouwde: *“De kanker is uitgezaaid over het lichaam van Valeri, alleen..... hij weet het zelf niet.”* Wat moesten we zeggen? We baden met Valeri in Jesjoea's naam om genezing en om leven en ook om geloof. Toen we hen weer een boek gaven zei Valentina: *“Ik lees al jullie boeken, het laatste boek, (Verraden” van Sten Telchin) heb ik zelfs doorgegeven aan een vriendin om te lezen.”* We gaven haar daarom bij het weggaan twee nieuwe exemplaren; één om weg te geven en één om zelf te houden.

Nieuwe badkamer

Na dit bezoek gingen we naar de familie Sittar, een man en vrouw met twee kinderen. Izabella is geboren in

1987 en haar man Victor in 1975. Dan zijn er twee dochtertjes, Christina van 2005 en Nika geboren in 2008. Zij zijn cliënten van het kinderprogramma van Chesed. Voor hen hadden we leuk speelgoed en ook nieuwe winter- en zomerschoenen. Victor is invalide van de derde groep; hij heeft osteochondrose in zijn benen (iets aan zijn botten). Victor heeft geen vaste baan. Victor was niet thuis. Als zijn gezondheid het toelaat, verdient hij geld met verbouwingen. Izabella werkt ook niet. Soms heeft ze

tijdelijk werk; ze wast dan de vaat in een restaurantje. Het enige vaste inkomen dat het gezin heeft, is het invalidenpensioen van Victor; dat bedraagt 630 grivna, oftewel 63 euro

Het gezin woont met vier personen in één kamer van een tweekamerflat. In de andere kleine kamer woont de vader van Victor, die gepensioneerd is; hij is weduwnaar.

Door de sponsors is geld beschikbaar gesteld om een badkamer met een douche in te bouwen. We zagen dat de verbouwing al vergoed was. Binnenkort kan het gezin ook douchen.

Het was heel fijn om de kinderen te verrassen met kadootjes en Izabella te bemoedigen met de aangeboden hulp

Bedrogen

Eigenlijk zouden we nu klaar zijn met bezoeken afleggen, maar juist twee dagen ervoor was een echtpaar in grote financiële problemen gekomen. Ons was gevraagd om bij

dit echtpaar langs te gaan. Valeri en Maria Charin verwachtten ons al, hun verhaal is diep triest. *“We woonden in een énkamerflat in het centrum. Een zakenman, die daar een bedrijfje wilde beginnen bood hen een woning aan in ruil voor de flat. Wij kregen dit grote huis aan de rand van de stad. Maar we zijn bedrogen; bij veel regen staat onze tuin blank, maar ook onze kelder loopt vol water. Het dak is ook heel slecht. Het ergste is, deze week kregen we opeens een rekening van 5900 Grivna (bijna 600 Euro), want er was iets niet afgesloten, (we wisten niet dat dit moest) waardoor electriciteit heeft gelekt. Vóór 8 maart moet dit betaald zijn, anders wordt de electriciteit afgesloten.”* (dit wordt dan ook echt gedaan!)

Valeri en Maria bleken beiden ook nog kanker te hebben. Valeri, 67 jaar, is al vijf keer geopereerd en Maria, 65 jaar, al zes keer. We boden hen een sponsor aan, die hen maandelijks met €25,- zal helpen, maar ook boden we aan dat we per direct het benodigde geld zouden overmaken, zodat deze zorg van hen wordt afgenomen. Ze waren zo ontzettend opgelucht.

Is dit geen wonder?

En wat hun gezondheid betreft, ze gaven aan zoekend te zijn naar genezing. We boden het boek ‘de Schuilplaats’ van Corrie ten Boom aan en Ria zei: *“Omdat zij en haar familie Joodse mensen hielpen, kwamen ze in de kampen terecht, maar Corrie heeft door een wonder het concentratiekamp overleefd”* Waarop Maria direct reageerde met: *“Is dit geen wonder dat jullie allemaal gekomen zijn?”* We

getuigden van genezing in de Naam van Jesjoea. Hoe God begon met het Woord en met het geven van vrede in het hart. We gaven hen ook de tekst door die iemand uit Nederland juist die morgen ons had ge-sms't: Psalm 107:20 *“Hij zond Zijn Woord*

uit, genas hen en bevrijdde hen uit hun (graf)kuilen.”

We ervoeren dat deze tekst precies de bediening weergeeft die we mogen hebben als St. Roechama. Heel de week was het steeds het Woord dat door ons heen uitgezonden werd en het was in ieder geval innerlijk genezend. En we zijn verwachtingsvol hoe het ook lichamelijke genezingen gaat uitwerken. Ja, het Woord is werkelijk bevrijdend. Dank aan de machtige God van Israël! Dank aan Jesjoea.

Poeriem

Het hoogtepunt van de week moest nog komen; de Sjabbatviering met de Joodse mensen bij Stichting Zhyttya. In hun kantoor, dat door Stichting Roechama bekostigd

wordt, vindt, naast het vele ‘kantoor’werk dat verzet wordt, en de bidstonden en het Bijbelonderwijs vanuit Israël ook de wekelijkse samenkomst aan het begin van de sjabbat plaats. Behalve het lezen van een gedeelte uit de Parasja wordt ook altijd een Woordverkondiging gedaan uit het Nieuwe Testament.

Deze keer was Wim gevraagd om aandacht te geven aan Poeriem dat over een dag gevierd zou worden. Wim nam het hele boek Esther door om te laten zien hoe God alles wonderlijk bestuurde, zodat Zijn volk verlost werd. Zo mag Israël ook in deze tijd vertrouwen op God, dat de listige plannen van antisemieten niet zullen slagen. Wat in Esther staat is als een boodschap om in onze tijd door te geven aan het Joodse volk als boodschap van rust, hoop en verwachting: God keert alles om:

“..als de dagen waarop de Joden rust gekregen hadden van hun vijanden, in de maand die voor hen blijdschap en van rouw in een feestdag.. om elkaar geschenken te sturen en gaven te geven aan de armen.” (Esther 9:22)

God houdt Zijn Woord

We hadden na 'de prediking' nog een hele fijne tijd met de mensen. We zongen verschillende Nederlandse liederen voor hen, de sjabbatkaarsen werden aangestoken en brood en wijn gedeeld. Daarna

aten we met elkaar wat een ieder thuis had klaar gemaakt en was er veel tijd om met elkaar te spreken en elkaar te bemoedigen.

Terugkijkend op alle bezoeken, mogen we zeggen dat we bij alle bezoeken ervoeren dat God bezig is om alles om te keren: *"Ik zal een omkeer brengen in de gevangenschap van Juda..."* (Jeremia 33:7a). De Heere zal Zijn

Woord tot vervulling doen komen, zoals Hij nog meer door Jeremia heeft gesproken: *"Zie, er komen dagen, spreekt de HEERE, dat Ik het goede woord gestand zal doen dat Ik gesproken heb tot het huis van Israël en over het huis van Juda."* (Jeremia 33:14)

Laten wij de Heere loven

Zaterdagmorgen genoten we van de rust, en hielden we een eigen samenkomst. We zongen heerlijke dank- en lofliederen bij de gitaar en deelden met elkaar uit Gods Woord, hoe God de gemeente roept om Roechama-gemeente te zijn.

's Middags vertrokken we richting de grens. Miroesja en Vadiem gaven ons nog proviand mee voor de reis. De Oekraïenetijd was voorbij. Na een zeer voorspoedige grensovergang en reis met een korte overnachting in Hongarije, kwamen we gezond en wel aan in onze gezinnen. We hadden heel veel te delen.

"Laten zij (wij) de HEERE loven om Zijn goedertierenheid en om Zijn wonderen voor de mensenkinderen. Laten zij (wij) lofoffers brengen en

met gejuich van Zijn werken vertellen." (Psalm 107:21 en 22)

Het Oekraïneteam

p.s. We zijn heel benieuwd hoe de nieuwe film gaat worden. Succes Lars! Gods zegen!

